



Augiem ir pieejama tikai tā augsnes mitruma daļa, kuru tie var izmantot un asimilēt savā attīstības procesā. Ja viss pieejamais mitrums ir izmantots, tad augi novīst. Auga vīšanas pirmās pazīmes ir stingruma zaudēšana. Pie pastāvīga ūdens trūkuma, auga stingrums neatjaunojas, auga šūnās notiek neatgriezeniskas izmaiņas. No iepriekš minētā izriet, ka augu laistīšanai jābūt pastāvīgai un regulārai. Tāpēc no laistīšanas sistēmas esamības būs atkarīga augu attīstība un zālāja skaistums.

Visu pārējo nosaka projekta budžets. Tas var būt "**Ekonomiskais**" variants, kurš samazina zemes gabalā izvietoto šļūteņu skaitu laistīšanas laikā, tas ir, visas maģistrāles tiek ieliktas zem zemes, bet vietās, kur nepieciešams veikt laistīšanu vai tiešā to tuvumā tiek izvietotas "ūdens rozetes", kuras arī ir ūdens avots ar noteiktu spiedienu (to nosaka padeves sūknis). Jebkurā tādā rozetē var pievienot 15-20 m garu šļūteni un paliet apkārtējo teritoriju ar rokām vai pieslēdzot laistītāju, pēc tam to pārnesot uz nākošo "rozeti".

Nākošais "**pusautomātiskās sistēmas**" variants apgādāts ar stacionāri izvietotajām zemē laistīšanas galviņām (lietētājiem), kas paredzētas dažādiem laistīšanas laukumiem, ar iespēju regulēt apūdeņojamo sektoru no 1 līdz 360 grādiem, novirzot ūdeni uz vajadzīgo vietu.

Pilnībā automātiskā laistīšanas sistēma atšķiras no iepriekšējās ar to, ka tajā tiek izmantoti elektromagnētiskie vārsti, lai vadītu līniju ieslēgšanu. Pusautomātiskajā variantā tas notiek ar roku atverot maģistrāles lodveida vārstu, kā rezultātā ūdens spiediena ietekmē laistītāji (smidzinātāji) nonāk darba stāvoklī. Pēc ventiļa noslēgšanas (laistīšanai tiek atvēlēts noteikts laiks, kas atbilst normai) laistīšanas sprauslas noslēpjas smidzinātāja korpusā un nerada šķēršļus plāvējam vai pastaigām pa zālāju.

Automātiskās sistēmas "ekskluzivitāti" nosaka tās vadības pults vai kontrolieris, kurš vada vārsta atvēršanu un laistīšanas līniju ieslēgšanu atbilstoši tajā iebūvētajai programmai.